

§. XXVIII.

Hæc autem quæ in §. præced. adduxi, ad confessionem pertinent obligatoriam, *vid. princ. d. §.* Non autem procedunt in confessione liberatoria, quæ quvis debitorem suum ab obligatione liberatum esse fatetur, nullam enim inibi liberationis causam requiri, Dd. statuunt, quia confessio de soluto revera est probatio veræ solutionis. *Gillhaus. arb. jud. cap. 6. p. 1. §. 118. n. 2. Bald. Consil. 41. Myns. Lib. 4. Obs. 51. Sicbard. ad l. 23. C. de non num. pecun.*

§. XXIX.

Dixi supra in §. 26. ad formam confessionis requiri, quod etiam debeat esse *legitima*. Talis ut sit, sequentia debent adesse requisita, quarum cum quædam judiciali confessioni tantum sint propria, quædam verò illi cum extrajudicali communia, idcirco singula ordine explicanda erunt. Ad confessionem judicialem potissimum requiritur, ut fiat coram Judice competente, *l. 24. C. de liber. caus. l. un. C. de confess. arg. l. 1. §. 1. C. si à non competent. c. 4. extr. de judic. Wesenb. in w. b. t. n. 5. Hunn. Encyclop. p. 2. t. 16. c. 2. n. 17. seqq.* facta enim quando fuerit confessio coram incompetente Judice, vim tantum habet confessionis extrajudicialis, *C. I. A. h. l. §. 6. n. 3.* nisi in causa voluntariæ Jurisdictionis consentiat quis in alienam Jurisdictionem. *Vid. Gylman. Sympb. Lib. I. dec. 46. n. 170.*

§. XXX.

De confessione coram Arbitro facta, si quærat, an pro judiciali censenda sit? Respondendum est distinguendo, an fiat in causa compromissi, an verò in alia aliena plane à compromisso: Priori casu pro judiciali erit reputanda confessio, *arg. l. 1. ff. de recept. §. qui arbitr. Bart. in l. un.*